

ORIGINI ȘI LEGENDE

Sunt român și trebuie să recunosc că scriu cu multă plăcere despre istoria noastră neștiută ori mai puțin știută.

Dacă nu de mult vă vorbeam de faptul că „Noi nu suntem urmașii Romei”, ci ei sunt urmașii noștri, ori mai târziu vă purtam prin mitologia noastră, a românilor, din care s-au inspirat grecii și romanii, de fapt încă nu v-am spus prea mult căci, Adevărul, uneori, trebuie să-l drămuiești, altfel șocul este prea mare; și când tot de curând scriam despre „Blestemul Păsării Phoenix” ori „Cloșca cu puii de aur”, am primit scrisori din care am realizat că mulți dintre dumneavoastră aveți deja bazele necesare unui „nou cutremur în istoria românilor” - la care vă voi expune în minutele următoare de lectură!

Considerând că stocul de „adevăruri istorice” care le este predat copiilor și tinerilor în școlile sau universitățile românești cu privire la istoria românilor a rezultat în mare parte din observațiile și deducțiile - aparent logice - făcute în mănăstirile din Evul Mediu, deci cu mult înainte de explozia științifică de după al doilea război mondial, cum am putea noi, cei de azi, să nu avem îndoieli cu privire la acest adevăr? Să acceptăm o istorie construită pe cunoștințele dobândite în Evul Mediu ar fi ca și cum am accepta că Pământul este plat ca o farfurie și că Soarele se învârte în jurul nostru ori că suntem bolnavi pentru că diavolul a intrat în noi și pentru a-l scoate trebuie să bem din apa în care au fost ținute trei broaște și un țânțar! Să fim serioși, domnilor! Azi avem o explozie științifică iar cunoștințele Evului Mediu despre istorie trebuie corectate: pe vremea aceea nu se vorbea despre arheologie, antropologie, biologie, fiziologie ori computere.

Când cercetătoarea americană Marija Gimbutas, profesoară la Universitatea California din Los Angeles scria: „România este vatră a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală

cuprinsă între 6500-3500 î.d.H.”, a făcut să devină evident că această străveche civilizație europeană carpato-dunăreană a precedat cu câteva milenii pe cea sumeriană.

Să vă dau un exemplu despre fantezie-istorie, după C.V. Ceram în „*Zei, morminte, cărturari*” ... „până nu de mult (acum 100 de ani, deci relativ recent la scara istoriei!), „Iliada” era considerată un poem fantastic; un german, un visător îndrăgostit de acest poem, a refuzat să accepte dogma - că nu era altceva decât o poveste eroică, fantastică: Heinrich Schliemann a avut curajul să creadă că era adevărată. Așa că, a fost odată ca niciodată, undeva departe, în Europa, într-un sătuc german din provincia Mecklemburg, un băiețuș care a primit de Crăciun, în anul 1829, „Istoria Universală Ilustrată” de Jerrer; acesta îl arată pe tracol Enea fugind din cetatea Troia cuprinsă de flăcări, purtându-și tatăl pe umeri și ținându-și fiul, Iulius, de mână, urmat fiind de alți supraviețuitori. El, tracol, avea să ajungă în Valea Tibrului (Valea celor șapte coline) unde se va căsători cu Latvia, fiica unui rege local, punând astfel bazele dinastiei de Alba Longa - din care se trăgea și Rhea Silva, mama lui Romulus și Remus și din care se mândrea că se trăgea și Iulius Cezar; așa că, domnilor italieni, fiți mai atenți cu noi, străbunii voștri!

Acel copil german își întrebă tatăl: „Deci, așa arăta Troia și nimeni nu știe unde se află ea astăzi?!“ Anii au trecut și micuțul Schliemann fu nevoit la 14 ani să-și întrerupă studiile din cauza sărăciei și să se angajeze băiat de prăvălie; într-o zi intră în prăvălie un oarecare, beat mort, și începu să declame versuri din „Iliada”, redeșteptând astfel micuțul aventurier. Acesta ajunge prin 1841 în Hamburg, se angajează ca mus pe o corabie ce pleca spre Venezuela, dar la numai două săptămâni corabia se scufundă lângă insula Texel, Heinrich reușind însă să se salveze. Îl găsim mai târziu lucrând în Amsterdam, în timpul liber studiind engleza, franceza, olandeza, spaniola, portugheza și italiana.

Prin 1854 era în America de Nord și căpăta cetățenia americană; este cucerit apoi de febra aurului, dar nu se lasă fermecat să-și părăsească afacerile înainte de a-și câștiga independența materială, așa că, abia prin 1868 se duce în Itaca - insula lui Ulise. Om ajuns la cea mai înaltă treaptă materială, lasă totul și fuge după



Fig.74. Așa arăta tânăra soție, Sofia-grecoaică, a lui Schliemann, pavoazată cu o parte din așa-zisa comoară a lui Priam. Ei au găsit în jur de 9.000 de obiecte de aur: inele, cercei, lănțișoare etc., identificate mai târziu ca fiind cu câteva mii de ani dinaintea de Priam. Ele au aparținut ramanilor carpato-danubieni, adevărații constructori ai vechii Troie.

un basm, o povestire fantastică. Cu Iliada în mână, începe să caute TROIA, cetate legendară a tracilor unde NOI am fost învinși de puhoiul barbar de greci, ahei, venit între 1900-1400 î.d.H. din estul Mării Caspice, împreună cu eolienii, dorienii și ionienii.

Așa că Schliemann, considerând războiul troian drept unul real, iar pe luptători niște personalități istorice, se duce să-i redescopere pe aceia care muriseră cu trei mii de ani în urmă; se duce în Asia Mică - tocmindu-și o călăuză pentru 45 piaștri, călărind pe un cal fără frâu, aruncându-și privirea peste ceea ce doar visase până nu de mult. Plimbându-se cu Iliada în minte, el calculează distanțe, își imaginează bătălia, ba chiar se și căsătorește cu o grecoaică, Sofia Engstromenos, pe care o asemuiește cu Elena (Fig. 74).

În sfârșit, la 15 iunie 1873, ia hotărârea să se apuce de săpat. După săparea a 250 mii metri cubi de pământ, plimbându-se cu soția prin săpături, îi spune acesteia: „Du-te și dă drumul tuturor lucrătorilor, spune-le ceva, spune-le că e ziua mea de naștere și că au liber.” Când soția se întoarce la el după plecarea lucrătorilor, îl găsește săpând cu disperare printre blocuri enorme de piatră gata să cadă peste el, scoțând la iveală ... AUR, bijuterii incalculabile, bijuterii udate cu sânge și lacrimi, îngropate de trei mii de ani sub ruinele a șapte împărății, dispărute și readuse la lumină.” El nu făcea altceva decât să ne scoată la suprafață istoria noastră, a carpato-danubienilor - uitată, îngropată, părăsită și neglijată. Când o vor lua în considerație „istoricii noștri” și o vor pune în drepturile ei?!

Dar Schliemann a crezut că a descoperit tezaurul lui Priam, când de fapt tezaurul aparent aparținuse unui rege ce trăise cu O Mie de ani înaintea lui Priam. Schliemann a scos la iveală ciudate mângălituri cum ar fi spirala dacică sau zvastica pelasgică și pe care N. Densușianu le amintea în „*Dacia Preistorică*” din 1884 (la pagina 74).

Ce să facă însă Schliemann cu tezaurul? Să-l predea guvernului Turciei? Nici vorbă! Cu multe peripeții și cu ajutorul familiei soției sale grecoaice îl trece peste graniță până la Atena, poliția turcă nemaiajungându-l. Poate el fi socotit un hoț?! Micuțul visător-băiat de prăvălie nu se oprește însă aici: pornește în căutarea comorilor lui Agamemnon din Micene și le găsește! (Fig. 75). ... Se pare, pe ale noastre; 1600 î.d.H., cu cel puțin 300



*Fig.75. Același Schliemann va descoperi la Micene un alt tezaur cuprinzând: obiecte rituale de înmormântare foarte bogate, ca: cupe, bijuterii, vase și o mască mortuară, pe care a atribuit-o lui Agamemnon; dar a greșit din nou, ea aparținând anilor 1193-1184 î.d.H., deci cu 3-4 secole înaintea începerii războiului troian. Specialiștii în lucrări în aur ale acelor timpuri erau tracii. De fapt nici până azi nu s-a aflat cui i-a aparținut acea mască mortuară, știindu-se că grecii au sosit în Europa între 1900 și 1400 î.d.H., într-un stadiu de civilizație cam „pastoral”. Fig. 74 și 75 au fost reproduse după *The Adventure of Archeology, National Geographic Society, 1985**

de ani mai vechi de legendarul Agamemnon. Dar asta este o altă poveste pe care nu intenționez s-o derulez aici.

Să mai adaug că patru mii de ani î.d.H. Peninsula Balcanică era legată de Asia Mică printr-o limbă de pământ cunoscută de poporul carpato-dunărean, care o străbătea ducându-și cultura și civilizația prin ea până la Tigru și Euftrat. Prin scufundarea ei în Marea Mediterană vor apare o noua mare - Tracică (Egee) și o puzderie de mici insule. Multe din aceste insulițe poartă urmele vechii civilizații pelasgice, carpato-dunărene, „uimind” și azi „savantii” care nu pot înțelege cum o insuliță cum ar fi Creta sau Santorini pot avea pe ele civilizații „izolate” foarte avansate!

Dar să revenim la ei, carpato-dunărenii. Marile civilizații ale lumii au apărut și s-au dezvoltat la gurile de vărsare ale unor mari fluvii (Gange, Nil, Tigru, Euftrat). În Europa există un singur mare asemenea fluviu, și anume Dunărea (DANU-BIU), a cărei gură de vărsare (delta) se află pe teritoriul țării noastre.

Europa a fost acoperită de o calotă de gheață cu excepția sudului ei, în speță zona carpato-dunăreano-pontică. Aici, în această zonă neacoperită de calota glaciară, cu vegetație abundentă, bogată în izvoare și sare, apare și se dezvoltă o civilizație, numită de unii „carpato-dunăreană” iar de alții „ariană”, ori mai târziu pelasgică sau tracică, aceeași cunoscută astăzi ca daco-română.

Iar dacă acum o sută de ani, acei „oameni de știință” găseau că indo-arienii (termen nejustificat) ar fi apărut undeva pe cursul mijlociu al Dunării (P.P.Negulescu, Kretschmer-1896, Kiesling-1903, Dussand-1914), tot ei, cercetători din diferite domenii (lingvistică, arheologie, astrologie) au ajuns la concluzia, eronată, că popoarele ariene își au originea în zona mai sus menționată.

Dar timpul trece, iar știința avansează: la New York, la editura „Barnes & Noble” apare lucrarea ”THE ARYANS - THE HISTORY OF CIVILIZATION” scrisă de V.GORDON CHILDE și în care, la paginile 176-177 (Fig. 45) există o notă privind leagănul și distribuția arienilor, localizându-i în spațiul Carpato-Dunărean-Nistru, nicidecum pe Sena, Rin sau Oder. Lumea se schimbă și odată cu ea și... știința; așadar să ne REDESCOPERIM ISTORIA, așa cum se pare că a fost ea de fapt.

ORIGINEA ROMÂNILOR

In zona Carpato-Dunăreană-Pontică și până la Nistru a apărut în Europa primul nucleu uman: în aceea perioadă a Erei Glaciare numai această zonă, protejată de arcul Munților Carpați și neacoperită de gheață, a putut genera OMUL EREI GLACIARE, om care se ocupă în exclusivitate cu vânatul, așa cum ne spune Nicolae Miulescu în „Dacia, Țara Zeilor”. Odată cu îmbunătățirea condițiilor climaterice - încălzirea vremii și retragerea ghețarilor - apare o explozie a florei și faunei în această regiune, fiind astfel propice înmulțirii populației. Vânatul, peștele și fructele care se găseau din belșug le asigura o viață relativ ușoară; nici focul nu le era un secret. Apare limba ca mijloc de comunicare - oglindă a nivelului spiritual la care ajunge o societate în procesul dezvoltării ei. Carpato-dunărenii vânau și animale mici, dar în special animale mari, la aceste vânători participând toți membrii familiei mamuții, zimbrii, urșii nu erau ușor de vânat. În căutarea vânatului, aceștia și-au început migrarea mai întâi spre vest -în sudul Europei- ca, mai apoi, să continue înaintarea pe măsura retragerii ghețarilor către nord. Acest lucru explică și bogăția termenilor sinonimi din limbile europene.

Acești paleo-europeni, carpato-dunărenii, încep să se ridice pe treptele spiritualității în aria lor de origine situându-ne în prim-planul civilizațiilor europene. Încălzirea climei a favorizat însă și fărâmițarea carpato-dunărenilor care, pornind după hrană odată cu retragerea păturii glaciare, se depărtează din ce în ce mai mult, ajungând să formeze centre de civilizație de sine stătătoare. Cu încălzirea treptată a vremii, și vârfurile înzăpezite ale munților își vor schimba culoarea în verde - cine ar putea oare spune câte milenii au trecut până când dealurile s-au acoperit cu păduri?! Oamenii peșterilor sunt și ei prinși de schimbările fantastice ale

naturii, încep să domesticească animale, se ocupă cu agricultura, devin sedentari.

Ramura migratoare nordică a carpato-dunărenilor desprinsă în faza timpurie a formării acesteia, se va împărți la rândul ei în două brațe: unul german și altul slav, fiecare cu caracteristicile lui distincte, dar și multe comune. Ramura sud-vestică europeană continuă să aibă relații strânse cu carpato-dunărenii și vor avea mult mai multe lucruri în comun, în special LIMBA.

Spiritualitatea carpato-dunărenilor atinge apogeul dezvoltării prin realizarea a ceea ce ei puteau VEDEA și înțelege: VEDEAU zei și noi reguli de viață - iar cine le vedea cu adevărat, cine le înțelegea și practica, era socotit a se fi născut de două ori - apăruse „SPIRITUALITATEA VEDICA”. Aici, pe cursul inferior al Dunării, se naște spiritualitatea a ceea ce a dominat și încă mai domină lumea: de aici își trage rădăcinile cultura „VEDE”, din care se vor inspira caldeenii și egiptenii, iar mai târziu iudaismului și creștinismul.

Aici va apare societatea „PASTORALĂ”: carpato-dunărenii se vor deplasa de această dată cu cirezile lor înspre răsăritul Europei și Asia, din ce în ce mai departe de CASĂ, căutând pășuni bogate pentru cirezi, câmpuri cu fân, izvoare ... căutând să se întoarcă însă în fiecare an ACASĂ. Dar drumurile deveneau din ce în ce mai lungi, acumulați cantități mari de bogății alimentare, pe care „vecinii” mai puțin harnici și le doreau fără muncă - astfel a apărut prima clasă a luptătorilor care păzeau CASA și care mai târziu vor deveni apărătorii țării: KSHA-ATRI-YA.

Pentru cei care plecau primăvara, pentru a se întoarce acasă toamna, spațiul carpatic a început să aibă un caracter sacru - astfel au apărut serbările (sărbătorile). Ei se întorceau acasă, la marea zeiță DANU, mama ploilor și a pajiștilor bogate, de unde vine și numele fluviului Dunărea - DANUBIU. Tradițiile și denumirile locale vor fi luate cu ei de acești carpato-dunăreni-istrieni, arieni-pelasgi (ori cum vreți să-i numiți) și purtate peste tot, reprezentând caracteristica lor principală.

Nicolae Miulescu, în lucrarea „Dacia-Țara Zeilor”, face un calcul foarte simplu: considerând distanța parcursă zilnic în timpul

pășunatului de aproximativ 15 km, pentru a se putea întoarce iarna acasă, păstorii puteau ajunge ușor până la nord de Munții Caucaz. O dovadă a expansiunii estice și a stabilizării lor în perimetrul caucazian se regăsește și în binecunoscutul „DRUM AL ZEILOR”, marcat cu pietre uriașe fixe și menționat de KAUSHI-TAKI în UPANISHADA ce-i poartă numele (Cartea I, 3).

Despre acest drum al zeilor, cunoscut în antichitate ca fiind misterios, poetul PINDAR în „ISTHIA” v. 20 spunea: „Nici dacă vei călători pe mare sau pe uscat nu vei afla calea cea demnă de admirație care duce la locul principal al „hiperboreilor”- cum ne denumea el.

După Pindar, la nord de Dunăre și Marea Neagră exista, încă dinaintea timpurilor sale, o cale monumentală și totodată miraculoasă prin mulțimea și mărimea colosală a stâlpilor săi interiori care, spunea el, erau înalți de peste 100 de picioare (peste 30 de metri).

Herodot vorbește despre acești stâlpi ca despre „Columnele lui SESOSTRIS” (OSIRIS) care existau și în timpurile sale în ținuturile Sciției.

Poetul Ovidiu în cartea a treia a FASTELOR sale amintește de căile triumfale ale lui Bach sau Liber Pater prin Sciția.

În cântecele eroice populare ale daco-românilor mai găsim și azi amintiri despre „Bâcul Viteazul”, „Bâcul Haiducul” - care insti-tuise un serviciu de străji pe drumul cel lung dintre ODRIU și DIU:

*„Împăratul împărat
Ca el mare, mi-a aflat
De numele Bâcului,
Bâcului, haiducului,
Bâcului, viteazului,
Ce-a pus streaja drumului,
Din dealul Odriului,
Până-n preajma Diului.”*

(Teodorescu, *Poezii populare*, p. 605.)

Herodot, în descrierea Sciției, face referire la un ținut în nordul Mării Negre pe care sciții, pe limba lor, îl numeau

EXAMPAEOS, cuvânt ce în traducere din greacă înseamnă CĂILE SACRE. Aceste locuri numite EXAMPEE erau, după Herodot, situate la o depărtare de patru zile de navigare în sus pe râul Hypanis (Bug); această cale sfântă se afla așadar aproape pe aceeași paralelă cu Chișinăul de azi, având direcția de la apus la răsărit. Despre originea și destinația acestei căi sfinte a sciților, Herodot însă nu ne mai spune nimic, afirmă cel mai mare cunoscător al preistoriei românilor, N. Desușianu.

Șirul cel lung de lespezi enorme (implantate în pământ) ce se întindea din Basarabia spre Crimeea și Don, de la Prut la marea de Azov, reprezenta una din MINUNILE LUMII PREISTORICE, reprezenta calea sfântă a carpato-dunărenilor din Europa în Asia, reprezenta și reprezintă ISTORIA NOASTRĂ - neglijată, uitată, părăsită și politic inconfortabilă pentru „vecinii noștri”.

Apa Bâcului pe lângă care trecea, până în secolul al XVIII-lea, această faimoasă linie de monumente monolitice, se varsă în vechiul Tyros (NISTRU), în apropierea satului românesc Gura-Bâcului. Spre nord, la mică distanță de acest punct, se află și astăzi două sate: unul pe malul drept și altul pe cel stâng al Nistrului, purtând amândouă același nume: „SPEIA”. Din punct de vedere filologic, SPEIA este identic cu termenul scit EXAMPE-OS, unde ultima silabă a fost probabil vulgarizată ori grecizată. Începem astfel să găsim „căile sacre” ale arienilor, carpato-dunărenilor.

Iar dacă azi englezii se mândresc cu „misterioasele” lor pietre de la SALISBURY ori STONEHENGE, sau francezii cu CARNAC, noi românii nici nu le mai pomenim în cărțile noastre de istorie iar istoricii „noștri” par nu că le-au uitat, dar nici măcar n-au auzit de ele!

Citeam de curând „*Lost Civilizations - Early Europe: Mysteries in stone*”, Time-Life Books, și nu puteam înțelege de ce Pindar, Herodot, Ovidiu vorbeau despre acest drum al megalitiților cu respect iar cei de mai sus nici nu-l amintesc!!! Țările din jurul nostru se mândresc cu câte o bucățică de dinte sau de os - și își scriu istorii frumoase... Noi avem de milenii drumuri construite în piatră și nici nu ne pasă!

În antichitatea preistorică columnele de piatră brută au avut probabil și o utilitate publică, indicând călătorilor direcțiile drumurilor prin ținuturile pastorale acolo unde nu erau semne de orientare. Dar să ridici lespezi, bolovani, stânci de circa 30 metri înălțime și să marchezi cu ele așa o mare distanță - pare o muncă ciclopică chiar și pentru un modern al vremurilor noastre. Cine au fost EI, STRĂBUNII NOȘTRI, și cum de au fost capabili de o astfel de lucrare?!! Explicații, în prezent, nu există... ori nu vrem să le auzim. Să nu uităm că în tradițiile preistorice ale poporului român exista o brazdă uriașă care tăia câmpiile României și ale Ucrainei de azi, până la Don, de la apus la răsărit - „Brazda lui NOVAC”. După alte tradiții, această brazdă este atribuită lui LER ÎMPĂRAT (Liber-Pater), figura razboinică ce cutreiera lumea, erou jefuitor - persoană cu caracter negativ și detestat în descântecele noastre populare:

*„Iar voi, Strigoaie,
Voi Moroaie,
Vă duceți
La Ler Împărat,
La al vostru palat,
Acolo să mergeți,
Acolo să ședeți,
Acolo să pieriți”*
Marion, *Descântece* - p. 134

De menționat că „Ler Împăratul” nu trebuie confundat cu „Ler Domnul” - fiul hiperboreanului Aplo (Apollo) - din colindele noastre pre-creștine, transformat la creștinizare în fiul Maicei Sfinte.

Dar să revenim din preistorie la anul 1716 când învățatul Domn al Moldovei Dimitrie Cantemir scria: „nu departe de Chișinău, orașel lângă râul Bâc, se văd o serie de lespezi foarte mari dispuse în linie dreaptă, în așa fel ca și cum ar fi fost așezate acolo prin activitatea omului. Însă ceea ce ne împiedică a crede aceasta este, pe de-o parte mărimea lespezilor, iar pe de altă parte,

distanța pe care se întind: trec peste Nistru până în Crimeea. În limba poporului acest șir de pietroaie poartă numele de CHEILE BÂCULUI; țărani, în simplitatea lor spun că această construcție a fost făcută de zmei care se conjuraseră să închidă cursul râului Bâcul.” (Cantemirii „*Descriptio Moldaviae*”, ed.1872). Păștorii carpato-dunăreni, după o lungă ședere în zona Caucazului, își vor continua drumul lor spre Est.

CUCERIREA NORD-VESTULUI EUROPEI DE CĂTRE CARPATO-DANUBIENI



dată formați ca popor în spațiul carpato-dunărean, strămoșii carpato-danubieni și-au început migrația în zonele propice vieții, care apăreau peste tot în Europa, odată cu retragerea calotei glaciare și schimbarea climei. Cine ar putea spune câte ere, câte milenii au trecut până ce dealurile mai joase s-au acoperit de păduri, pădurile au prins viață insectele, păsările și în sfârșit animalele au început să le populeze, ele fiind urmate în mod firesc de oameni în căutarea hranei, având în ei și instinctul de explorare.

Dacă ne uităm pe harta Europei putem vedea cum lanțul Carpato-Hercinic se continuă cu cel Turingian. De o parte și de alta a acestei linii pornesc râuri, unele spre Nord, altele spre Sud. Astfel, spre Nord avem Bazinul hidro-geografic care cuprinde Elba, Odra, Vistula și Neman, în timp ce în Sud avem cel al Dunării (Danu: zeița vedică a ploii și a pajiștilor bogate), numit și Danubiu ori Istru și care adună aproape toate apele ce izvorăsc pe versantul sudic al liniei sus-amintite.

Odată cu îmblânzirea climei, pelasgii carpato-danubieni vor porni în cucerirea lumii pre-antice:

1. O ramură timpurie, nordică, baltico-mazuriană, se va separa mai târziu în două sub-diviziuni, dând naștere la două popoare: germanice și slave.
2. O a doua ramură, cea sudică a carpato-danubienilor, va da naștere la 2 subdiviziuni:
 - a). Sud-estică: sumerienii, ramanii-troieni din Asia Mică, hitiții, ga-ramonii (din nordul Africii).
 - b). Sud-vestică: ce va da naștere raselor așa-zise latine din Europa: geto-dacii - tracii, ilirii, latinii (romanii) - italienii, Ibericii-spaniolii, portughezii, francezii etc.

3. Ramura estică, ce va da naștere la spiritualitatea vedică, care va cuceri Asia: sudul Chinei - zona Tarim Basin (Toch-arieni), India (vedicii arieni), Japonia (populația Ainu), etc.

Tot ce s-a spus până aici reprezintă mai degrabă o reconstituire logică după câteva dovezi și referiri extrase din puținul pe care îl știm astăzi.

Ne rămâne să ilustrăm ce alte dovezi pot fi aduse la puținul pe care-l cunoaștem deja (Fig. 76).

De la Atlantic și până la Marea de Azur a existat o impresionantă arie culturală, o manifestare culturală, de la „dansul” bizonilor, din sanctuarul-peșteră de la Altamira (Spania) sau de la Font-de Gaume (Franța), „Felina de Fildes” de la Pavlov (Cehia) la „Panteră, cai și cavaler ucis”, din sanctuarul-peșteră de la Cuciulat (15.000-12.000 î.d.H. – România), ori la „Gaie-n atac”, din sanctuarul peșterii Gaura Chindiei (10.000-8.000 î.d.H. – România) și până la figura stranie, cosmică, a basoreliefului din sanctuarul-peșteră de la Șinca-Veche (vezi Fig. 56 și Fig. 77). Trebuie să-l amintesc cu plăcere pe domul Ion Pachia Tatomirescu, care în caietele Daco-României vorbește despre o unitate culturală-arhaic-europeană, pelasgică, apărută în perioada anilor 30.000-8.175 î.d.H. și care a devenit o unitate stabilă la orizontul anului 8.175 î.d.H. fragmentându-se în trei unități. Aceste unități s-au dezvoltat în acel „apogeu al neoliticului” diferențiindu-se în: Pelasgia de Vest – de la Atlantic și până în Alpi, Pelasgia de Centru – de la Alpii Răsăriteni și Sardinia până la Nipru și Marea Getică (Marea Neagră), de la Carpații Nordici și Marea Baltică dintre Oder și Neamuna, până în Sicilia, Creta (Marea Tracică apărând mult mai târziu când puntea de pământ ce lega Asia Mică de Peninsula Balcanică se va prăbuși în Marea Mediterană, în urmă cu 4.000 de ani, lăsând o puzderie de noi insule și o nouă mare: Marea Tracică – nume schimbat de greci mai târziu în Marea Egee.

Și în sfârșit, avem Pelasgia de Est, de la Marea Tracică (Egee), Marea Getică (Neagră) și Nipru, până la Don, Munții Caucaz și de aici, peste Anatolia, până în insula Cipru.

Andre Leroi-Gourhan cercetând culturile, arta rupestră, euroasiatică, religiile preistoriei, a fost unul dintre primii care au evidențiat „extraordinara unitate a conținutului figurativ” permanentă, persistentă, continuitatea reprezentărilor în spațiu și timp, din Asturia până la Don: aceasta fiind unitatea culturală și demografică din care

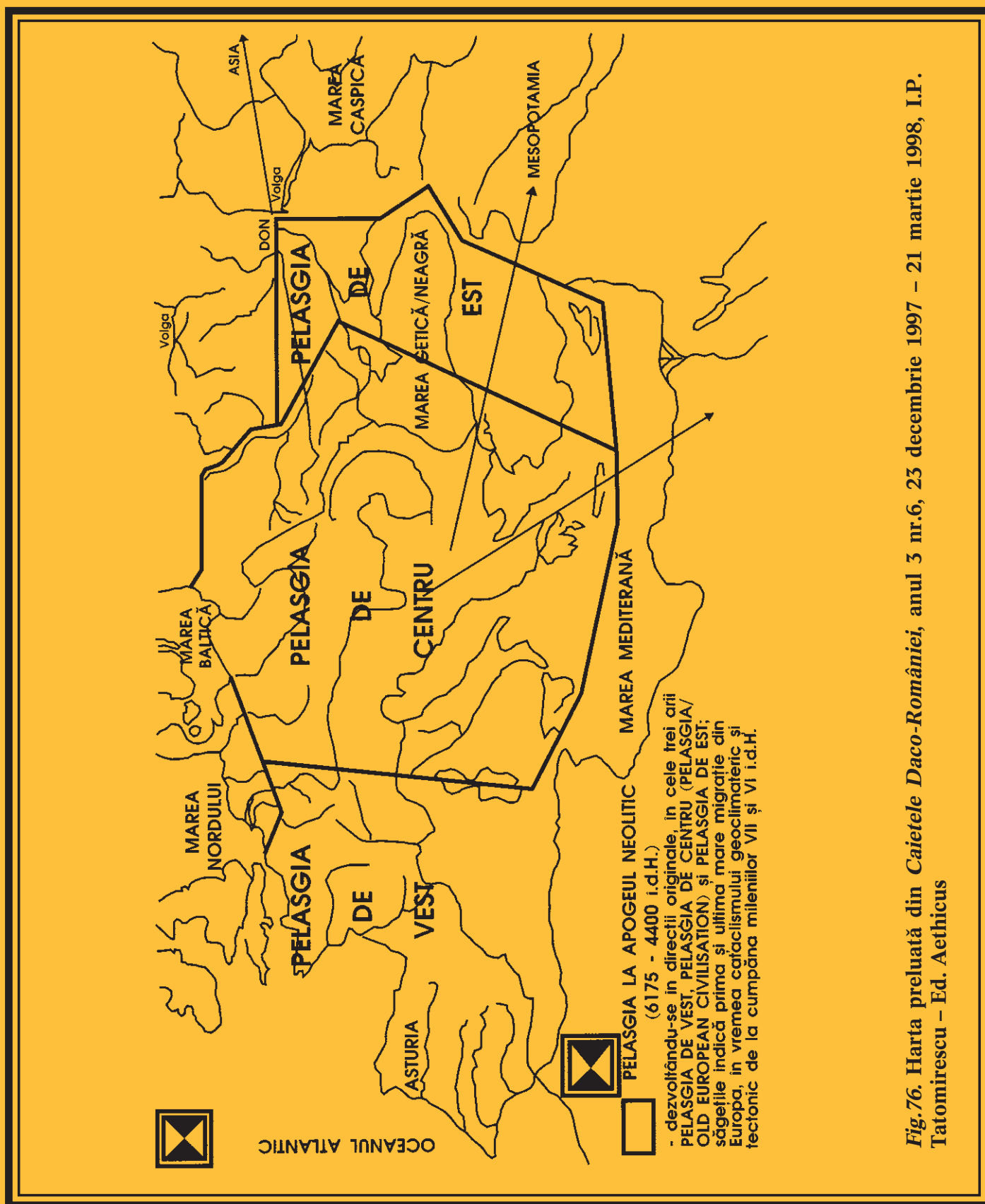


Fig.76. Harta preluată din *Caietele Daco-României*, anul 3 nr.6, 23 decembrie 1997 – 21 martie 1998, I.P. Tatomirescu – Ed. Aethicus



Fig.77. Basorelieful din sanctuarul de la Șinca-Veche, retușat de mine, de fapt sculptat în piatră din vremuri imemorabile, și pe care puteți să-l vedeți și în Fig. 59

Concluziile despre acesta vă las pe d-voastră să le trageți, ori, dacă curiozitatea nu vă va lăsa în pace, vă invit să-l vizitați, la el acasă, la piciorul dealului Pleșu, aflat în imediata apropiere a comunei Șinca-Veche, Țara Făgărașului, județul Brașov.

s-au ivit în zorii istoriei europenei, pelasgii arhaici, unitate ce a antrenat și o limbă comună, pelasga arhaică a oamenilor paleoliticului și mezoliticului, având un lexic redus la strictul necesar, dar îmbogățindu-se și diversificându-se de la un mileniu la altul. E de ajuns să ne gândim la schimbările lingvistice din ultimii 2.000 de ani ca să ne putem imagina ce s-a putut întâmpla atunci, de mult, în antichitatea peristoriei Europei, limba pelasgică-arhaică a carpato-danubienilor dând naștere acolo departe, în Asia, limbii sanscrite, în timp ce în Europa sudică va înflori limba latină vulgară, care va da naștere celei culte (dispărută după o perioadă de mai puțin de 2.000 de ani).

Ramura sud-vestică a carpato-danubienilor își va purta limba peste tot – așa că din limba centrală – pivot – vom avea dacoromână (vlahă, română), italiană, reto-romană, sardă.

Ramura estică carpato-dunăreană va fi vorbită între Nipru, Crimeea și Don-Caucaz de cei ce s-au constituit în primul și al doilea val-kurgan (4.400 și 3.400 î.d.H.), îndeosebi de urmașii lor, „rămași pe loc”, care surprind și azi prin așa-zisele „insule de romanitate”, vorbitori ai unei limbi vlahice estice ori extrem estice, ca în regiunea Kerson ori în Peninsula Crimeea (Ucraina de azi), ori pe țărmul est-nord-est al Mării Caspice, ca în Vachi, Khuchni, Kurakh (din Dagestan-Rusia) și Peninsula Buzachi ori în Kazahstan, etc.

Alții vor ajunge în sudul Chinei, toch-arieni, ori în India-arieni (limba sanscrită) ori chiar în Japonia – populația Ainu.

Ramura sud-vestică a carpato-danubienilor va constitui de fapt ceea ce numim „Vechea civilizație europeană” avându-și originea în spațiul sacru carpato-danubian. Conceptul de vechea Europă, a fost pus în circulație de Marija Gimbutas – profesoara de arheologie-lingvistică de la Universitatea din Los Angeles, California, care l-a prezentat în 1971 la al VIII-lea Congres internațional de științe preistorice și proto-istorice de la Singidunum - Belgrad. Acestei ramuri îi corespund ținuturi ce se găsesc azi pe harta Europei în: Ucraina, Republica Moldova, România, Bulgaria, Serbia, Macedonia, Muntenegru, Herțegovina, Bosnia, Croația, Slovenia, Albania, Grecia, Turcia, Ungaria, Elveția, Italia cu o extremitate nordică: Austria, Cehia, Slovenia, Polonia și Lituania și o extremitate sudică, marcată de insulele Sardinia, Sicilia, Creta, Cipru. Această ramură sud-vestică carpato-danubiană a înregistrat o impresionantă dezvoltare neolitică, aducând pe lume cea mai veche scriere de pe planetă, cea de la Tărtăria

– România, și cea mai fascinantă arhitectură a templelor: Căscioarele – România, Cranon – Grecia, Porodin - Macedonia, Gradesnita – Bulgaria, Parta – România, Sarmi-Seget-Usa (România - Panteonul pelasgilor- arienii-carpato-danubieni), dominată de cultul Soarelui-zeu, din munții Suryanului (Surya: numele zeului Soarelui în lumea Vedica). În necropola de la Cernavodă – România s-au descoperit două statuete din ceramică, din orizontul anului 4.530 î.d.H., reprezentând „perechea primordială”: tatăl-cer (Samasua) și muma-pământ, (Dakia), numit și „Gânditorul ponto-dunărean și soția-i”. Să nu uităm că condițiile geo-climatice și în special tectonice din anii 7.540 î.d.H. până în 5.500 î.d.H. vor afecta răspândirea neamului nostru carpato-danubian. Astfel în perioada descrisă mai sus, în urma cataclismului tectonic, s-a ridicat placa tectonică a Mării Negre cu 40-180 m, inundând zona câmpiei Dunării de Jos, s-a rupt și s-a format „trecătoarea” Bosforului, s-a prăbușit în Marea Mediterană puntea ce leagă Balcanii de Asia Mică, dând naștere la Peninsula Balcanică și Marea Tracică (Egee) cu insulele ei. Tot în această perioadă centrul sacru Koga-Ion se va muta din Munții Bucegi (de la punctul seismic al Vrancei) în zona muntelui Surya, la Sarmi-Seget-Usa (în vechea sanscrită însemnând: eu mă grăbesc să curg).

Între anii 4.400-4.200 î.d.H. sosește primul val răsăritean migrator în această Pelasgia – sosește populația „Kurgan” în stepile Nord-Vest-Pontice și valea Dunării, originari din aria Don - Volga. Acest prim val migrator de călăreți războinici se va opri la confluența râurilor Sausa și Drava cu Dunărea. El va contribui la revigorarea migrației pelasgice carpato-danubiene dincolo de Alpi și în special în Peninsula Italică.

Pelasgii-carpato-dunăreni se vor organiza mai bine administrativ-militar și religios spre a lupta împotriva populațiilor migratoare. În numele zeităților sacre ca cel al războiului, Sol-ares (Soare-tânăr, războinic), ori în numele cultului sol-ares (fiul Tatălui-cer”, „Sama-Sua”, Salmos-Zalmos-Zalmoxis) rolul credinței va fi revigorat.

În vederea apărării țării, se va dezvolta o producție de arme din ce în ce mai perfecționate, Terra Aruteliensis, Ardeal, devenind în final prim centru metalurgic al Europei.

Astfel, primul val de populație Kurgan a fost absorbit, asimilat de autohtonii, carpato-danubieni, care stimulați și agasați de migratori vor da naștere unui popor războinic, „războinicii

Soarelui” la acel început al anilor 4.400 – 3.900 î.d.H. cunoscut și sub numele de popor dac (Dax-sfinți, cavaleri, războinici), poporul „cel mai viteaz, cel mai cinstit și drept din masa neamurilor pelasgice“ (Herodot, *Istorie*, IV, 93).

Carpato-dunărenii au descoperit:

1. Secera (vezi complexe culturale Gumelnița-Karanoco și Cucuteni);
2. Cuțitul curb, din silex, atingând până la 30 cm lungime, devenind, în epoca metalelor, sabia dacică, încovoiată, folosită atât la seceratul grâului cât și la seceratul dușmanilor;
3. Plugul cu brăzdar din corn de cerb ori din silex, mai târziu fiind făcut din bronz ori fier;
4. Jugul- folosit la tracțiunea carelor cu boi;
5. Toporul din silex, mai târziu făcut din bronz-fier, turnat într-un tipar de lut ars, topor cu două tăișuri, tipic pentru poporul nostru carpato-dunărean;
6. Roata pentru olărit cât și roata pentru car, invenție atribuită dacilor cucuteni;
7. Cotiga, carul, căruța cu două, trei sau patru roți.

Toate acestea au fost inventate de strămoșii noștri. Oricare alt popor din lume s-ar mândri cu așa descoperiri, exceptând poporul nostru român care din „modestie”, dacă nu prost înțelege lipsă de mândrie, continuă să-și asume o origine latino-romană, neglijându-și adevărată istorie.

Valurile de „migratori” din Răsărit au continuat: astfel avem un al doilea val kurgan (3400-3200 î.d.H.) și chiar un al treilea (3.000-2.800 î.d.H.) care datorită numărului lor mic nu vor influența elementul demografic local.

Atunci, la începutul anilor 3.400 î.d.H., „polul” demografic al planetei se afla în aria carpato-dunăreană-pontică, așa încât populațiile semi-nomade din stepele dintre Nipru și Ural, păstori „de herghelii” atrași de prosperitatea și bogățiile vecinilor din dreapta Niprului, vor apare și dispăre în marea masă a populației carpato-dunărene. Aceste mase migratoare – Kurgan II, III – s-au strecurat în grupuri mici până departe, în vestul Europei, unele grupuri ajungând chiar până în Peninsula Iberică (Spania de azi).

Dacii au protejat Europa de năvala barbarilor, la fel cum urmașii lor o vor face mai târziu. Lipsa de civilizație, foamea, hoția

și needucarea de secole în spiritul muncii a barbarilor din statele Răsăritului, i-a adus și continuă să-i aducă spre noi.

În Dacia intrată în perioada bronzului se constituie cultura Coțofeni, dominată de idei religioase, simboluri, motive sacre: găsim spirala dublă, găsim cultul bradului (vezi motivul ramurilor de brad). Gebeleizis „balaurul norilor” își face apariția ca Marele Zeu, având-o alături pe Marea Zeiță Bendis, zeița pădurii, Lunii și farmecelor. Carpato-danubienii se vor răspândi în lume, o vor cuceri, dar vor fi și ei cucerți parțial – astfel civilizațiile create de ei, pelasgo-traco-miceniă, pelasgo-traco-minoică, pelasgo-traco-troiană vor fi nimicite, cucerite de un grup barbar, sosit de undeva din estul Mării Caspice în anii 1.900- 1.400 î.d.H. în 4 valuri: ahei, ionieni, doriene și eolieni, cunoscuți mai târziu ca greci.

Ei vor ocupa treptat sudul Peninsulei Balcanice, Asia Mică, ne vor alunga din insulele Mării Tracice (vezi aheul Temistocle, conducătorul grupului de greci care vor cuceri insula Lemnos de la tracia Sinthioni (500 î.d.H.). Ei vor schimba și numele din Marea Tracică în Egee. Vor cuceri de la noi Troia pe care o vor distruge, dar din cuceritori vor deveni cucerți de cultura carpato-dunărenilor. Ei ne vor imprumuta zeii și universul mitologic: Gebeleizis va deveni Zeus, zeița Bendis – Venus, pe Orfeu și Bachus îi vor asimila fără multe schimbări, de multe ori recunoscându-se originea traco-dacă.

Nesiguranța drumurilor fierului, aurului, grâului și vitelor în Dacia, țara mamă, îi va determina pe aceștia (pe daci) să răspundă solicitărilor prin înființarea unui ordin, eroic-religios, cavaleresc, care va promova idei în înaltul spirit justițiar, potrivit obiceiurilor dacilor, promovând celebrele legi pelasgice, pelagine, bellagine ori vlahice, punând astfel capăt tâlhăriilor și pirateriilor locale. Cavalerii acestui ordin, cavalerii Soarelui, înzestrați cu arme de fier, vor fi net superiori inamicilor lor.

După cum am spus la început, pelasgii carpato-danubieni s-au despărțit în două ramuri: una sudică (spiritualitatea vedică) pe care am discutat-o parțial, și alta timpurie – nordică. Cea nordică va da naștere la două grupuri mari de popoare: slave și germanice.

Un document important pentru noțiunea de Dacia cât și pentru originea și istoria descendenților ei, este Chronicle Roll sau Moseley Roll, o cronică istorică al cărei original s-a pierdut dar ale cărei copii și manuscrise după aceste documente, făcute în secolul

XV, în timpul domniei lui Henry al VI-lea, se găsesc la: „Univeristary College”, din Londra, „Corpus Christi College” din Cambridge și „Bibliotheque Nationale” din Paris (Fig. 78).

Acest document este o genealogie a popoarelor germane, o legendă a acestora. Astfel Steph, Steldius ori Boerinus este primul locuitor și inițiator al popoarelor germane care are nouă descendenți, cele nouă popoare germanice vechi, inițiatore: Geate, Dacus, Suethedus, Fresus, Gethius, Wandalus, Iutus, Gothus, Cinrinicius.

Trebuie să-i mulțumesc colegului din New Jersey, dr. Alexandru Bădin, care în lucrarea „*Dacia din Vestul Europei*” publicată la New York – 1998, Ed. The Geryon Press, descrie în amănunt și cu lux de informații această legătura dintre Dacia de Est și Vest, dezlegând o istorie până acuma nedelegată, o istorie legendară, reabilitând pe baze istorice și documentare, originea Daciei din vestul Europei. Chiar dacă opiniile noastre nu sunt întotdeauna aceleași, continuu să-i păstrez aceeași deosebită stimă.

Revenind la cei 9 descendenți ai lui Boerinus (Boier - n.a.) este clar (Fig. 78) că ei nu reprezentau persoane ci popoare iar preistoria devine dintr-odată un roman fascinant polițist: cum de ei, germanii, pot accepta ca două dintre ramurile lor să poarte nume ca geate și dacus! Să fie oare o simplă coincidență, ori sosirea pe teritoriul Germaniei, atunci, a unui trib carpato-danubian, după retragerea calotei glaciare și încălzirii climei, să fi generat această legendă!

- Există un erou scandinav, Beowulf, conducător al unui popor numit geate, geatas, guata sau guatar.

- Friedrich Heer în cartea sa „*The Medieval Word*” New York, New American Library, 1961, descrie trei profesori iluștri de la Universitatea din Paris, secolul XIII, toți originari din nordul Europei: unul din ei fiind Boetius din Dacia. Acesta era reprezentantul tezei mult-dezbătute a „dublei realități” și care descria cunoașterea și religia ca două principii diferite, fiecare având validitatea ei proprie. Ideile lui eretice au fost aduse la tăcere, în anul 1277, printr-un decret papal.

Localizarea geografică a Daciei, țara lui Boeticus, este controversată. După profesorul Jensen S. Skovgaard, termenul de Dacia avea două semnificații: - prima se referea la un membru al ordinului dominican sau franciscan, însemnând că persoana

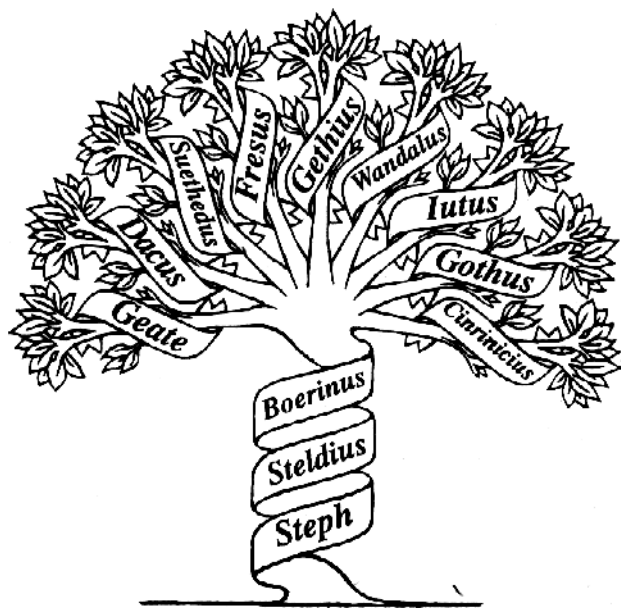
aparținea Provinciei Dacia, în care erau cuprinse teritoriile mai multor țări: Danemarca, Norvegia, Suedia și Finlanda. A doua semnificație ar însemna că persoana aparținea țării Dacia din vechile texte latine ale Evului Mediu, numită, de asemenea, Dania sau Danemarca. Așadar, găsim două grupuri de populații, în două regiuni geografice diferite din Europa, care poartă aceleași nume de daci și Dacia. Un grup este situat în estul Europei (în vatra vechii Europe) și celălalt în partea de nord-vest a continentului, unde găsim ca stat Danemarca, numită și Dacia, în vechile texte latine, sau o găsim ca provincie, regiune, numită tot Dacia, incluzând de data aceasta Suedia, Norvegia, Danemarca și Finlanda.

Ce este interesant, ca datare istorică, Dacia din estul Europei a fost menționată în istoria scrisă – din secolul II î.d.H. în timp ce cea din Vest, mult mai târziu, în jurul secolului IV d.H.

Personal, nu cred că problema originii naționale a lui Boeticus din Dacia trebuie să fie dezbătută între suedezi și danezi, ei trebuind să se adreseze Daciei de Est, acolo fiind cheia care le poate deschide ușa preistoriei originii lor.

Este oare posibil ca pe o arie geografică determinată undeva la vest de râul Rin și la est de Munții Carpați să existe două regiuni și două popoare cu nume identice, cu tradiții culturale, religioase și lingvistice foarte asemănătoare, care să nu aibă o legătura istorică între ele, care să nu aibă o istorie, un trecut și o origine comună?

Ei pelasgii-carpato-danubieni și-au purtat simbolurile peste toate zonele cucerite; astfel găsim crucea pelasgică nu numai pe un vârf de lance la Torocello, lângă Veneția, dar și la Muncheberg (Germania), din Balcani și până în Asia Mică și de acolo până în India, Coreea și Indonesia (insula Bali); cea mai veche din lume găsindu-se la sudul Dunării, pe teritoriul Bulgariei de azi, vechimea ei fiind de peste 7.000 de ani. Pasărea heraldică a Țării Românești, Corbul Pelasgic, pasărea sfântă a zeului Mitra (zeul Soarelui, aparținând populației celei mai vechi din panteonul vedic), adorat așa de mult în regiunile Daciei (vezi N. Densușianu, *Dacia preistorică*, p. 426, Ed.Meridiane,1986), are în plisc o cruce pelasgică simplă, alteori dublă; în Octoihul slavonesc tipărit la 1575, această cruce are în partea superioară forma unei zvastici vechi pelasgice, simbol al soarelui renăscut sau al soarelui de primăvară. Tot astfel o găsim și în Psaltirea slavo-română de la



"regnum Britannie inuaserunt et optinuerunt, videlicet Saxones, Angli, Iuthi, Daci, Norwagences, Gothi, Wandali, Geathi et Fresi"

+++

"Norway and Danmark naturally appear much oftener. The latter is always called Dacia, as in various medieval writers, e.g. Henry of Huntingdon"

+++

"hæc de rege marino Helgi agerentur, frater eius, rex Daciae, mortus est Haldanus"

+++

"Erat ergo Dan rex in Dacia per triennium."

Fig.78. Chronicle Roll sau Moseley Roll – sec. XV.

Acest document este o genealogie a popoarelor germane, o legendă a acestora. Astfel, Steph, Steldius ori Boerinus este primul locuitor și inițiator al popoarelor germane care are nouă descendenți, cele nouă popoare germanice vechi, inițitoare: Geate, Dacus, Suethedus, Fresus, Gethius, Wandalus, Iutus, Gothus, Cinrinicius.

După „Dacia din vestul Europei“, A. BĂDIN, New York, Ed. The Geryon Press, 1998

Fig.79. Octoih slavonesc 1575, partea a doua, tipărit de diaconul Coresi.

Vezi Bibliografia românească veche, vol. I, p. 61

ДРІСОВОУЛЪ



ВЛАШКОИ ЗЕМЛЕ

ІѢ АЛЕЖИНАРЪ ВОЕВОДА

1577 (Bianu și Hodos, *Bibliografia rom.* Tom.I. 61-1575,67-1577) (Fig. 79). La 31 iulie 1920 la biserica Domnească din Curtea de Argeș a fost descoperit mormântul lui Negru-Vodă; în momentul în care a fost ridicată piatra de pe sarcofag, a apărut imaginea nealterată a Marelui Domn și Preot din veacul al XIII-lea, giulgiul voievodului fiind acoperit cu semnul sacru pelasgic, crucea pelasgică.

Dacă ne uităm în „Mica cronică a regilor din Leire” scrisă în XII d.H. găsim: „Erat Ergo Dan Rex in Dacia Per Triennium” – Dan a fost deci rege în Dacia, timp de trei ani. În partea de jos a aceleiași pagini R.W. Chambers aduce o notă informativă deosebită: Dacia=Den-Mark. După o reexaminare a documentului Moseley Roll se poate observa că atât numele regelui Dan cât și al poporului Dani sunt absente din acest document, apariția lor istorică fiind mult mai târzie. Dani, Dania, Danemarca sunt nume mai recente ce au înlocuit numele tradițional de Dacia.

Venirea danilor din nordul Scandinaviei a deplasat o parte a populației de daci pe teritoriul Olandei de azi, unde locuitorii ei sunt cunoscuți și azi sub numele de Dutch, care se pronunță daci.

Avem Royal Dutch Oil Company, ori Dutch East India Company, Dutch Reformed Church, etc.

Din nefericire în România de azi avem un popor preocupat în primul rând de supraviețuirea fizică și mai puțin de origini, de identitatea lui reală.

În plus evenimente nefirești și dramatice l-au făcut să-și uite adevărata origine.

Încercările repetate de a-l face pe poporul daco-român să-și uite identitatea națională și istorică se pare că au reușit. Să nu uităm că o minciună repetată devine un adevăr de valoare în timp ce un adevăr neglijat trece în spațiul ocult.

Oare această „hipnoză” de secole la care este supus poporul daco-roman să nu aibă un sfârșit? Daco-românii să nu-și poată descoperi adevărata origine, istorie? Adevărului îi trebuie două lucruri: cineva să-l rostească și cineva să-l audă! Deci primul pas a fost făcut!

CUCERIREA INDIEI DE CĂTRE POPORUL CARPATO-DUNĂREAN

Ărăsiind spațiul Carpato-Dunărean și pornind spre est, acești pelasgi s-au stabilit pentru un timp îndelungat în zona Munților Caucaz, după care și-au continuat migrația estică până în India, (migrație pașnică sau mai puțin pașnică, după împrejurări) sub presiunea surplusului de populație. Ei ajung pe valea Indusului, pe al cărui curs superior s-au stabilit. Numele dat fluviului a fost: SINDHU, care odată cu cucerirea acestui teritoriu de către perși (518 î.d.H.), datorită, probabil, dificultății de pronunțare aceștia l-au numit Hindu, preluat la rândul lui de greci ca Indos. Ei, carpato-danubienii-arieni, vor provoca MĂCELUL de la HARAPPA (Fig. 80) de acum 4.000 de ani (2.000 î.d.H.) și vor mai trece de atunci mii și mii de ani până când în anul 1826 un dezertor al armatei britanice, cunoscut sub numele de Charles Masson, va scrie despre „Ruinele unui Castel de Cărămidă” determinându-l pe Sir Alexander Cunningham să-l viziteze, 20 de ani mai târziu, în iarna anului 1873. Dar misterele de la Harappan vor continua să excite mințile arheologilor, în special când au descoperit într-un cimitir local și rămășițe scheletale de proveniență caucaziană, mediteraneeană (*Ancient Mysteries* - de Rupert Furneaux p. 93). Acestea, spune autorul mai sus citat, sunt întărite din literaturile Vedice, Ariene, care în Rig Veda vorbesc de numitul Hari-Yupuya (Harappa?) ca despre o scenă de bătălie în care, invadatorii carpato-dunăreni, arieni, trebuiau să ia cu asalt cetăți fortificate, termen care nu se poate aplica nici unei alte regiuni decât Harappei și Mahenjo-daro. După autorul de mai sus și nu numai după el, Sir Mortimer Wheeler a fost probabil cel mai

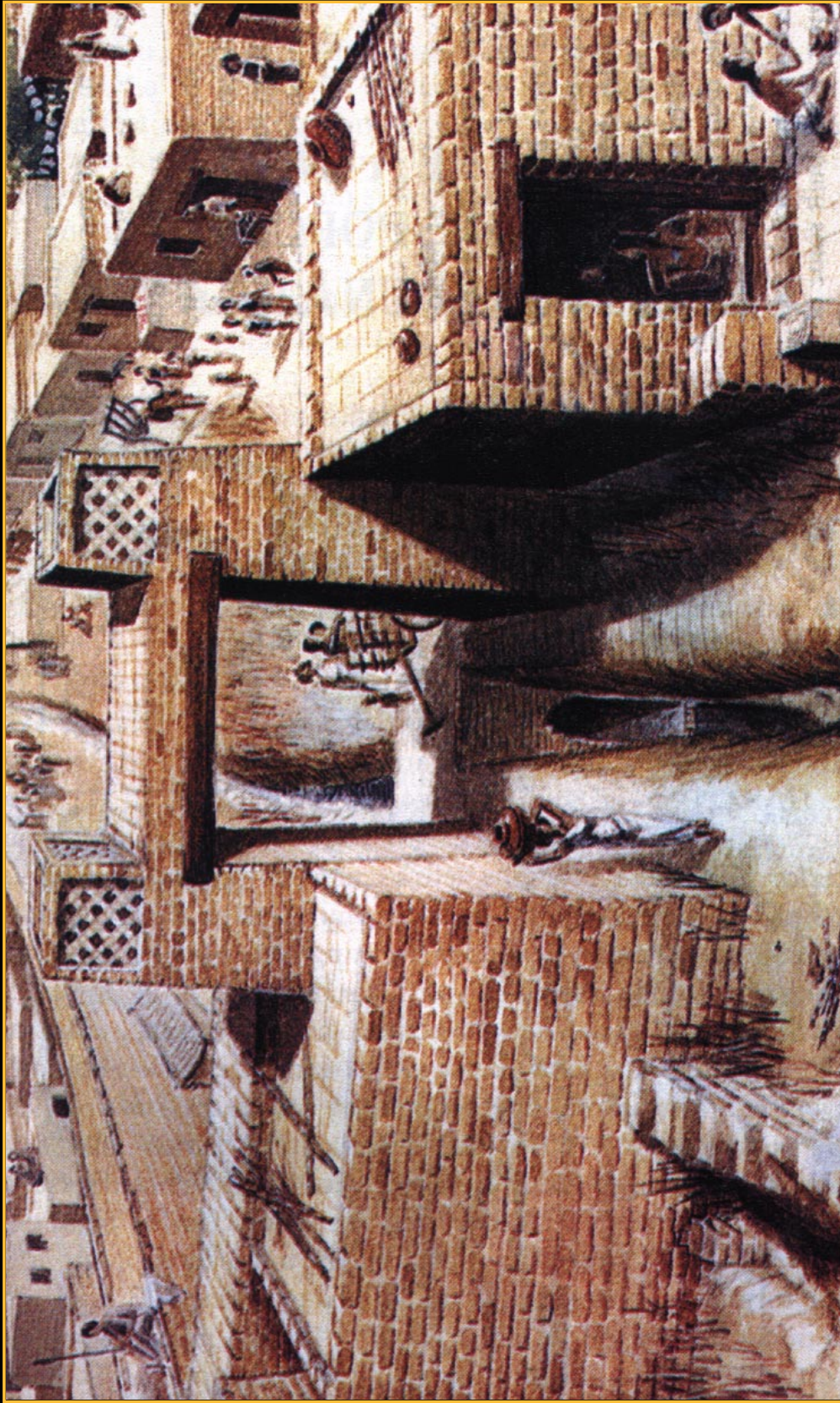


Fig.80. Harappa, oraș care acum 4000 de ani va dispărea în urma cuceririi lui de către carpato-danubieni și redescoperit de un dezerter al armatei britanice în 1826. În literatura vedică, Rig-Veda, se vorbește despre numitul Hari-Yúpuya (Harappa) ca despre o scenă de bălăie în care, invadatorii carpato-dunăreni-arieni trebuiau să ia cu asalt cetăți fortificate. Sir Mortimer Wheeler, directorul general al cercetărilor arheologice din India, în perioada 1944-1948, a fost cel mai ardent avocat al teoriei sus-amintite. Situat la 2000 de mile de Mesopotamia, pe teritoriul de azi al Pakistanului și Indiei, o cultură de negustori pașnici își construia unul dintre cele mai frumoase și moderne orașe, care însă va dispărea brusc, fără să lase nimic în urmă, decât un nume, Harappa. *Discover, Indus Valley, by Shanti Menon, p.67, decembrie 1998*

ardent avocat al distrugerii civilizației harappa de către arieni, el fiind directorul general al cercetărilor arheologice din India în perioada 1944-1948. El a fost contracarat în teoria sa, după aproape 40 de ani, de George F. Dales și mult mai târziu, 1984, de K.A.R. Kennedy de la Cornell University, dar nemaifiind în viață nu le-a putut răspunde, așa că încerc eu să le răspund: ”Dacă cultura Harappans nu a dispărut datorită invadatorilor carpato-dunăreni-arieni, de ce ei virtual au dispărut din fața posterității, fără să lase nimic, ori lăsând, după cum a spus și Sir Wheeler, „nimic mai mult decât un nume”? Cum niște nomazi, crescători de animale, carpato-danubienii, au putut crea nu numai o nouă și fantastică religie, dar și orașe splendide care au rămas mărturie până în zilele noastre; cum de cea mai complexă și magnifică literatură a putut izvorî tocmai de la acești arieni-carpato-danubieni și nu de la alții! De fapt întreaga literatură vedică se bazează pe 4 texte (din care cele mai vechi sunt: Rig-Veda, Yajur-Veda și Sama-Veda, aparent mai târziu apărând Athara-Veda) și două poeme (asemănătoare Iliadei și Odisseei, dar cu mii de ani mai vechi ca acestea): Ramayana și Mahabharata (care păstrează până azi nume de localități din locurile de origine ale arienilor-carpato-dunăreni, tema principală fiind lupta dintre două familii care își dispută întâietatea la tronul Regatului Baharatal (după unii Banatul de azi). De când eram copil am fost „izbit” de cuvinte „românești” fără nici un sens ori înțeles, și să dau numai câteva exemple:

(1) TAMAS FALAU. Ce o fi însemnând și de ce bătrânii noștri să fi ales acest nume, o fi avut el un sens, atunci, de mult? Dar iată că apare un bătrân zeu-vedic cu numele de TAMASH. E o simplă coincidență cu numele micuțului Tamașfalau de la 30 km depărtare de Brașov, și nu vă contrazic (Fig. 81). Dar din nou la 5 km. de Tamaș Falau se găsește

(2) PAVA. Nume ciudat și fără sens; ciudați și străbunii ăștia ai noștri, veți spune, au ales și ei nume pentru localități, așa, fără să însemne nimic. Dar din nou EI, vedicii, au un zeu al focului: AGNI (și să nu uităm Agni-ta), care în timpurile vechi se mai chema și PAVA-KA. Simple coincidențe, vor spune scepticii.



Fig.81. Tămășasa. Despre numele satului Tămășasa arheologii, istoricii nu spun nimic, dar lingviștii îl consideră când de origine germană, când maghiară, când... nici ei nu știu ce poate fi, este de orice origine numai de la noi nu! Ei bine, domnilor, trebuie să știți că Tamasna este numele celui de-al patrulea Manu, iar dacă nu ați auzit încă de „Tratatele ordinii universale“ în care la loc de cinste se află celebrele „Legi ale lui Manu“ vă sfătuiesc să le căutați și să le citiți. Ele fac parte din literatura „Veda“ care reflectă, pe de o parte, concepțiile religioase ale primilor arieni și pe de altă parte, pe acelea profesate de aceștia de-a lungul veacurilor; se pot vedea în ele preocupări legate de originea primară a lumii, a tipului, a structurii personalității umane. Există o poveste a Potopului, până acum cea mai veche din lume, din care sumerienii, mesopotamienii, și mai târziu evreii și creștinii, nu au făcut decât „să se inspire“. În această poveste Manu, omul sfânt, este anunțat de un pește despre Potopul care va distruge toate creaturile; dar el va putea să le salveze... ceea ce a și făcut. Misterios va apare și o fiică, iar în final fiii săi ce vor popula pământul. Mult noroc, domnilor lingviști „români“.

(3) La 22 km de comuna Budila (tovarășul de arme al marelui Raman Brașiva), apare MOACȘA, nume ciudat, nu știu de unde s-or fi inspirat, străbunii, și cu acest nume, dar Ei, vedicii, aveau un zeu, o divinitate care exprimă, în același timp, Unitatea și Infinitul. Numele lui: MOKSHA. Dar domnilor, să fim serioși, aceste 3 nume nu sunt decât simple coincidențe! Să fie chiar așa? Numele dat unui mare zeu, atunci când se face referire la puterea lui fizică, este HARA (unii consideră că și cuvântul HORA își trage originea din acesta), dar iată că apare și comuna.

(4) HARNAU (poate derivat din HORA-MANI ?). Toate aceste 4 localități și muntele Hărman înconjoară „din întâmplare” vârful BĂRĂTĂU, numit astfel după BHARA-TA eroul carpato-danubian-aryan sub a cărui conducere a fost cucerită o mare parte din India și ale cărui fapte sunt amintite și în MAHA-BHARATA și să fie numai atât și tot ar fi de ajuns ca să încolțească o idee în mintea oricărui om normal, dar nu și în a „indiferenților” de origine „română”, care veghează la „acuratețea” istoriei „noastre”? Dar norocul nu le surâde și trebuie să-l amintesc din nou pe dl Nicolae Miulescu pentru entuziasmul și munca depusă, în căutările sale de a ne descoperi ADEVĂRATELE ORIGINI (și pe care-l citez de multe ori la acest subiect), așa că ne apare în față o altă comună vecină.

(5) ȘANDRA nume care înseamnă tot nimic dacă nu ne gândim la zeitatea lunară vedică: CHANDRA. (Numele Șandru – în tot Banatul și mai puțin în Ardeal). Și exemplele pot continua într-o așa de mare bogăție de „asemănări” încât pentru cei necontaminați de „facultățile de istorie”, toate acestea ridică un semn de „?” Să vă mai dau și niște exemple de munți cu nume VEDICE :

-OM = OM silaba vedică, sacră, pe care am mai discutat-o

-NEGAE = NEGAIUL

-PAPUSHAN = PĂPUȘA

-SHIRI (sau SRI)=SIRIU (zeița belșugului)

Să vedem ce au făcut carpato-danubienii-aryenii după cucerirea Indiei: au împărțit-o în clase sociale, primele 3 aparținându-le Lor, cuceritorilor, Lor, cei inițiați în tainele spiritualității vedice, născuți astfel de două ori :

RAMANII (cunoscuți mai târziu ca brahmani): specialiști în rituale, preoți și poeți;

KASHA-TRIYAS (apărătorii CASEI) luptătorii care serveau ca șefi de trib;

VAI-SHY-AS (vai și amar de capul lor) reprezentau clasa cea mai joasă a celor născuți de două ori;

SHUDRA clasa a populației ne-aryene, a celor ce transpirau, sudorau în munca grea de toate zilele, populația bastinașă, locală, negroidă.

În ANCIENT INDIA: *Land of Mystery* (Time-Life Book, Alexandria, Virginia) arienii sunt descriși, după Rig-Veda ca fiind agresivi, semi-nomazi, crezând în zei viguroși, războinici, atacând cu fulgere din căruțele lor de luptă.

Ei, carpato-danubienii au cucerit India dar nu-și vor uita niciodată locurile unde zeii lor, zeii vedici locuiau, nu vor uita niciodată Spațiul Carpato-Dunărean, nu vor uita DACIA, DAKSHA, Țara Zeilor de unde ei au plecat, loc ales de cei 7 zei ai genezei, avându-l pe EL, DAKSHA, conducător, ca cel mai frumos loc de pe Pământ, locul pe care marele zeu l-a populat în timpul nopții cu primii săi 10.000 de fii, Aleșii zeilor, DACII. Ei,vedicii, vor continua s-o viziteze, în pelerinaj, întorcându-se acasă pe „Drumul Zeilor”, drumul BYK-ului, așa cum este descris în povestea -Upanishada: Kanshitaki; cum și europenii mai târziu, descoperind și cucerind America, au dat naștere celei mai avansate civilizații din lumea de azi, și se întorc din când în când „acasă” în Europa; tot așa și noi, atunci, demult, după ce am invadat și cucerit India dând naștere la o super-civilizație preistorică, nu am uitat „Casa” reîntorcându-ne uneori, acolo, acasă, în pelerinaj, în DACIA-ȚARA ZEILOR pe drumul zeilor, dedicat lui BYK, de unde și numele Drumul BÂC-ului (despre care v-am vorbit puțin mai înainte). Astfel acești carpato-dunăreni veniți de pe malurile râului TISA: PA-Thissus, urmând cursul Nistrului, Tyros, ori venind după malurile celui mai puternic fluviu al Europei, fluviu ce poartă numele zeiței DANU, Mamă a Ploii, își vor păstra obiceiurile și limba, așa-zisa sanskrită, moștenire ce-i va face mai nemuritori decât înșiși zeii. De aceea

când marele zeu Daksha le-a dat, LOR, dacilor, poporului lui iubit, poporului ales, simbolul de SPIRALĂ, le-a dat-o cu dorința ca să se răspândească și ei ca ea, și tot ca ea să poată privi înapoi cu mândrie, așa că:

BLESTEMAT SĂ FIE CINE-ȘI UITĂ LIMBA, NEAMUL! – cum spun ai noștri frați – A-români.

Sosirea, reîntoarcerea Acasă a marelui șef de trib, a Ramanului BRASIVA, lasă în urma lui orașul BRAȘOV. În jurul acestuia îi vom găsi pe tovarășii lui de arme, ca VUDILA=BUDILA și pe DJAVA fiul lui SHARKARA=ȘERCAIA.

În mijlocul orașului Brașov se găsește dealul numit VARTE, în vechea sanskrită vedicul VARTA=ȚARĂ=VATRĂ. Deci: VARTA BRASIVA=VATRA lui BRASIVA ori Țara lui Brasiva. Șercaia, Brașov, Budila sunt înconjurată de un complex de așezări purtând nume ale vechilor zei vedici așa cum am amintit mai sus: Tamas-falau, Pava, Moacsa, Harnau. Ramanul (brahmanul) Uddalaca care făcuse cauză comună cu ramanii rebeli, întors și el Acasă, în Daksa-Dacia, se așază la UDA pe VALEA VEDEI, în apropiere de sihăstria LACHU-MANA, adică nu departe de TOPANA, VEȚU etc. O privire de ansamblu pe harta acestui teritoriu ne arată cum o unitate centrală „ramană” e înconjurată de altele care o susțin. Și ca să-l parafrazez pe Marius Vivekananda, din lucrarea sa:

„Promanteu strămoșul meu”
Înțeleptul RAM străbun
Al poporului Român (1984):

DACIA așezare de RAMANI
Dăinuie de mii de ani,
Seculară-n atestare
Denumirea-i grăitoare
DAKSA zeu creator
De popor DAC, iubitor
În SPIRALĂ crezător

.....

*DACIA, locul unde clanul
De păstori a luat ființă
Devenind și reședință
Și cu rol de „capitală”
O cetate Ariană*

.....
*Vechea vatră de lumină
A „vedicului” fără de vină
Așezare milenară
Nobilă și legendară*

.....
*ROMÂNIE, în jurul tău
Nu a fost și nu-i un hău!
Ancestrale așezări
De pe vatra-ntregii țări,
Sunt și astăzi vii, prezente,
Ale vieții monumente!
Avem TAMAS a lui FALAU
Chiar aproape de Brașov, zău.
MOACSA, SANDRA chiar și PAVA
Ce ne preamărește slava
VEDICI Zei de mii de ani
Stau de veghe pentru Neam*

.....
*Adevăruri engramate
În cuvinte reflectate
Din graiul RAMANILOR
TRACO-GETO-DACILOR
Și Ramanilor strămoși
Ancestralii noștri moși
Din a lor limbă vorbită
Denumită și SANSCRITĂ
Am dat lumii-ntregi
O LIMBĂ, o CULTURĂ
Și-o ENIGMĂ!!!
Cum de azi al nost-popor*

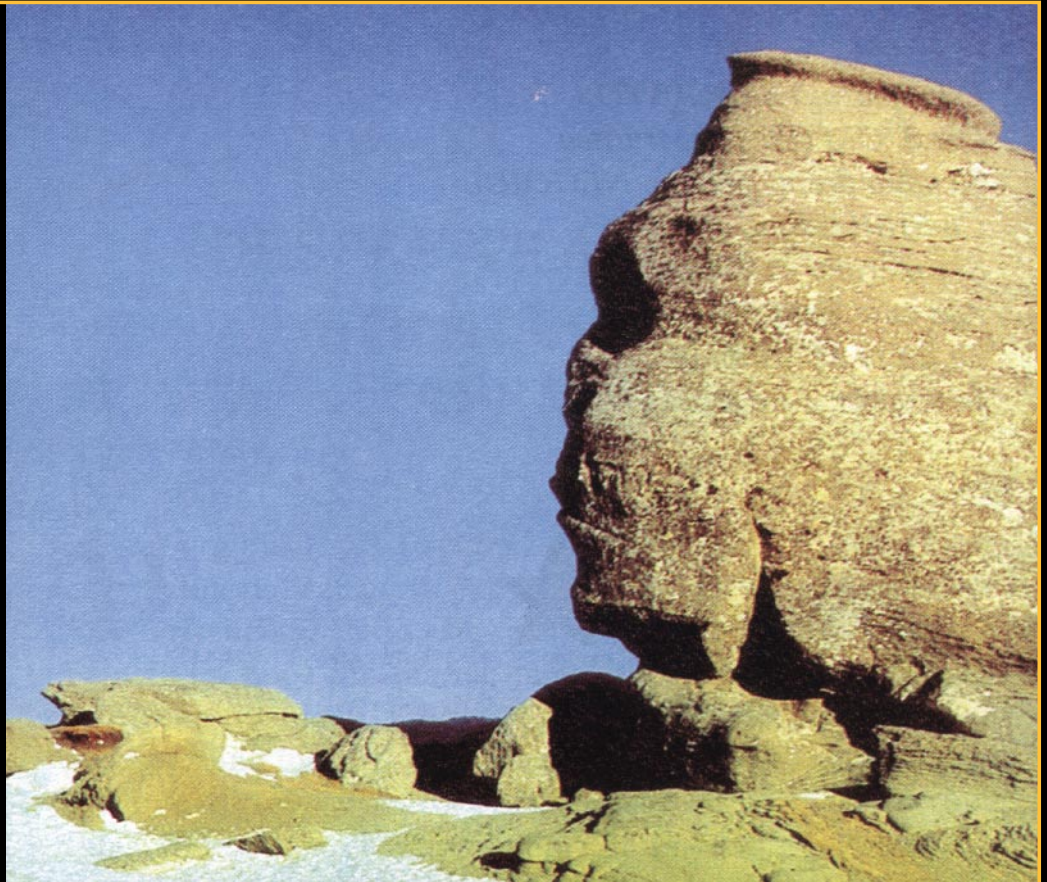


Fig.82.

*Atunci nici Neființă n-a fost, și nici Ființă,
Căci nu era nici spațiu, nici cer și nici stihie.
Avea stăpân și margini pe-atuncea Universul?
Avea adânci prăpăstii? Dar mare? Nu se știe.
N-a fost nici nemurire, căci Moartea nu-ncepuse.
Nu se născuse moartea, căci nu fusese zi.
Nici vânt n-a fost să bată acele începuturi;
Însă ceva în lume – Unicul – se ivi.*

.....
*Dar care mânie oare fu-n stare să priceapă,
Creațiunea însăși de unde-a început?
Poate aicea zeii își zămisli ră neamul,
Dar cine va să spună din cine s-au născut?
Doar El, acela care porni Creațiunea,
El, cel care-o privește din ceruri, numai El,
El, cel care-a făcut-o, sau poate n-a făcut-o,
El singur știe, poate. Sau, poate că nici El.*

(trad. I.Larian Postolache)

„Imnul Creației“, (X,129) Rig-Veda, vechi de mai mult de 4000 de ani și care l-a inspirat și pe Eminescu în „Scrisoarea I-a“ și nu numai.

„Sfinxul“ din Bucegi ce ne veghează neamul de mii și mii de ani și va continua s-o facă!
După „Munții Carpați“, Ed. Thausis, 1995, Sibiu, România

*Este doar un SPECTATOR !
Când 'OM ridică iar fruntea
Să stăm drepti precum NEGHIUL
Cu SIRIU lângă noi
Și puternici ca Titanul
Așa cum era RAMANUL
Să trăim în Armonie
În respect și Bogăție!*

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE